

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4652/22
13.9.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Миленије Петричевић и Маје Чогурић, чланова већа, у парници тужиоца Града Београда – Секретаријат за имовинске и правне послове, Београд, 27. марта 43-45, кога заступа Градско правобранилаштво Града Београда, Тиршова 3, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Весовић, адвокат из Крагујевца, Светозара Марковића 11, ради дуга, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 9729/18 од 23.11.2021. године, исправљена решењем истог суда П 9729/18 од 27.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.9.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба туженог ВВ из ..., као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 9729/18 од 23.11.2021. године, исправљена решењем истог суда П 9729/18 од 27.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке, одбијен је приговор литиспенденције, као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени, да тужиоцу на име дугованих закупнина исплати износ од 468.990,00 динара, са законском затезном каматом почев од 29.11.2018. године па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 43.500,00 динара.

Решењем првостепеног суда од 27.06.2022. године, исправљена је побијана пресуда, тако што је наведено да у заглављу пресуде уместо погрешно означеног пословног броја предмета, треба правилно да стоји “П бр. 9729/18”. У преосталом делу означена пресуда је остала неизмењена.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целисти, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном

поступку. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео. Трошкове другостепеног поступка је одређено тражио.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 386. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде које би биле од утицаја на њену правилност или законитост. Супротно наводима жалбе туженог, ожалбена пресуда је јасна и садржи разлоге о битним чињеницама, те постоји сагласност између разлога изнетих у образложењу побијане пресуде и садржине исправа чију доказну снагу је ценио и првостепени суд, те побијана пресуда није захваћена битним повредама одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је као закупац, са Мешовитим предузећем за услуге, маркетинг и пројектовање "Врачар", као закуподавцем дана 03.06.1994. године закључио уговор о закупу пословних просторија број 438/3587. Предмет уговора о закупу је био пословни простор у ... у улици ..., површине 113 м², који се састоји од пословних просторија и санитарног чвора. Закупац се обавезао да ће пословне просторије користити као угоститељски објекат за обављање пословних делатности. Чланом 3. наведеног уговора уговорено је да се закупцац обавезује да закуподавцу плаћа закупнину за употребу закупљених пословних просторија месечно у износу од 540,20 увећано за износ пореза на промет и за износ премије осигурања. Висина закупнине се одређује на тај начин што се основица, која на дан закључења уговора износи 2,40 помножи коефицијентом 2 и површином пословне просторије од 113 м². Основица из става 3. овог члана је променљива и одређује се ценовником (тарифом) за коришћење пословног простора закуподавца. Истим чланом констатовано је да је закупцац сагласан са сваком наредном променом висине закупнине извршеном услед промене основице из става 2. овог члана, у складу са ценовником (тарифом) за коришћење пословног простора закуподавца, а без закључења анекса овог уговора. Чланом 4. уговора, уговорено је да је закупцац дужан да уплати износ месечне закупнине најкасније другог у месецу, за текући месец на жиро рачун закупца или на други начин и то у року који закуподавац означи у фактури, уколико закупцац задодни са плаћањем закупнине, дужан је закуподавцу да плати затезну камату у складу са законом, а затезна камата доспева дневно и обрачунава се најмање једном месечно. Уговор је закључен на неодређено време, са применом од 01.06.1994. године. Према изводу из пословних књига тужиоца на дан 09.07.2008. године, тужени дугује тужиоцу на име закупнине укупан износ од 468.990,00 динара, за период од јануара 2018. године закључно са јуном 2018. године, са напоменом да на наведени дуг није обрачуната камата.

Првостепени суд је најпре ценио истакнути приговор недостатка активне легитимације и нашао да исти није основан, с обзиром на то да тужилац на предметном пословном простору има право јавне својине, у складу с чланом 19. и 23. Одлуке

Скуштине града о начину поступања са непокретностима које су у јавној својини Града Београда ("Службени лист Града Београда", бр.63/16). Предметни пословни простор издаје се у закуп ради остваривања прихода, а средства реализована од давања у закуп пословног простора чини изворни приход буџета града, па је тужилац активно легитимисан да од туженог потражује износ неплаћене закупнине. Такође, првостепени суд је ценио истакнути приговор литиспенденције и нашао да исти није основан, с обзиром да је увидом у списе П 17289/18 и П 9272/18, утврђено да између овде тужиоца и туженог теку парнице поводом исплате закупнине за предметни локал, с тим да су периоди за који се захтева исплата закупнине различити, тако да не постоји идентитет тужбених захтева у смислу одредбе члана 203. ЗПП.

Одлучујући о тужбеном захтеву првостепени суд је применом одредби члана 262. став 1, 567. став 1. и 583. Закона о облигационим односима, нашао да је тужбени захтев основан, с обзиром да тужени током поступка није доставио нити предложио извођење доказа на околност да је измирио закупнине за утужени период од јануара 2018. године закључно са јуном 2018. године, па је првостепени суд применом правила о терету доказивања обавезао туженог да тужиоцу исплати дуговану закупнину у висини утврђеној према изводу из пословних књига тужиоца од 09.07.2018. године, односно у износу од 468.990,00 динара. На досуђени износ дуга првостепени суд је тужиоцу досудио и законску затезну камату почев од 29.11.2018. године, као дана подношења тужбе, у складу са одредбом члана 277. и 324. ЗОО, крећући се у границама постављеног тужбеног захтева тужиоца.

Све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева, првостепени суд је потпуно и поуздано утврдио доказима које је правилно оценио применом члана 8. ЗПП. Жалбом туженог чињенично стање није са успехом доведено у сумњу, нити су у њој истицане нове чињенице или предлагани нови докази у смислу члана 372. став 1. ЗПП.

Неосновано се жалбом туженог истиче да је првостепени суд усвојио неуредан тужбени захтев, с обзиром да је донео пресуду која је неразумљива јер није означио период за који је тужени обавезан да на име дугованих закупнина исплати износ од 468.990,00 динара. Наиме, првостепени суд је ставом другим изреке ожалбене пресуде обавезао туженог да на име дугованих закупнина исплати тужиоцу износ од 468.990,00 динара, са законском затезном каматом од 29.11.2018. године, као дана подношења тужбе. Међутим, из образложења ожалбене пресуде произилази да се износ на који је обавезао туженог да исплати тужиоцу на име дугованих закупнина, односи на период од јануара месеца 2018. године закључно са јуном месецом 2018. године, из којих разлога жалбени наводи туженог не стоје.

Овај суд је ценио жалбене наводе туженог којима је истицао да је првостепени суд неосновано одбио приговор литиспенденције, али је нашао да су исти наводи неосновани. Наиме, првостепени суд је дана 08.11.2019. године извршио увид у списе Трећег основног суда у Београду П 9272/18 и сачинио службену белешку у којој је навео да је тужилац ГО Врачар дана 25.09.2018. године поднела тужбу против туженог, ради дуга у износу од 1.754.339,50 динара. У тужби је наведено да се опредељени износ

4652/22

потражује због тога што се тужени неосновано обогатио, користећи без правног основа пословни простор у улици ..., површине 22 м³ у периоду од октобра 2007. до децембра 2016. године. Првостепени суд је дана 02.12.2019. године извршио увид у списе предмета Вишег суда у Београду П 17289/18 и сачинио службену белешку да је у предметној парници тужилац ГО Врачар 25.09.2018. године поднела тужбу против туженог, ради дуга у износу од 9.620.897,15 динара, насталог због неоснованог коришћења пословног простора у ..., површине 130 м² у периоду од октобра 2007. до децембра 2016. године. Имајући у виду сачињене службене белешке, правилно је првостепени суд оценио неоснованим истакнути приговор литиспенденције, у смислу одредбе члана 203. ЗПП, с обзиром на то да не постоји идентитет предметних тужбених захтева, како у погледу тужиоца (у предметној парници је тужилац Град Београд а не ГО Врачар), тако и у погледу периода за који се потражује исплата закупнине, па самим тим и опредељене висине потраживања.

Неосновано се жалбом туженог истиче да првостепени суд није ценио све доказе. Наиме, жалбом туженог напада се резултат доказног поступка покушавајући да се кроз изнете тврдње доведе у сумњу тачност закључка првостепеног суда о битним чињеничним питањима спорног односа. Овај суд нема основа да сумња у чињенично стање побијане пресуде, јер је првостепени суд у образложењу своје одлуке дао разлоге којима се на јасан и потпун начин објашњава како је текао доказни поступак, који су докази изведени у току поступка и како су утврђене битне чињенице за одлучивање о захтеву тужиоца. Ово посебно, када се има у виду да је првостепени суд извео све предложене доказе, а тужени у одговору на тужбу, нити на припремном рочишту није предложио извођење других доказа, осим да се изврши увид у списе предмета Вишег суда у Београду П 17289/18 и списе Трећег основног суда у Београду П 9272/18 ради оцене истакнутог приговора литиспенденције, који доказ је суд извео .

Приликом одлучивања о основаности жалбе туженог, односно законитости и правилности првостепене пресуде другостепени суд је ценио и остале наводе истичане у жалби, али их није посебно образлагао сагласно одредби члана 396. став 1. ЗПП, јер не могу довести до другачије одлуке, по туженог повољније, у овој парници.

Из изложених разлога, Апелациони суд у Београду је одбио жалбу туженог, као неосновану и потврдио првостепену одлуку, ставом првим изреке ове пресуде, на основу члана 390. ЗПП.

Потврђено је и решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке ожалбене пресуде, на основу члана 401. тачка 2. ЗПП, будући да је донето правилном применом одредби чл. 153. и 154. ЗПП и да одговара исходу спора и постигнутом успеху странака, а трошкови су правилно одмерени применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Применом члана 165. став 1. ЗПП, овај суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, с обзиром на то да тужени није успео у поступку по жалби.

5

4652/22

Гж

**Председник већа-судија
Снежана Живковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић